



Štev. 8.

V Ljubljani, 1. velikega srpanja 1909.

Leto X.

Le vstani!

Oj, hvala ti, Vila zagorska,
da beli zbudila si dan!
Oj, tam za gorami, vodami,
tam v lozah prebelih, šumečih
si venec mu spletla krasan.

Oj, hvala, škrjanec ti drobni,
da šel si v nebeške strani
in pesem poslal si dolinam,
da jutro vse mlado zdaj poje
in v pesmi kipi — tilili . . .

Če danes mi vstaneš, zaspanček,
boš bisere bral kar z rokó;
glej, tisoč se smeje jih v polju
in tisoč se smeje jih v gozdu,
na drevju pokojnem jih sto . . .

Hm, Tilka je vstala — nabrala
je biserov sredi poljá;
globoko je v srce jih skrila.
Kaj biseri bodo ji zlati,
je vedela dobro samá.

Saj pravijo: kdor teh demantov
varuje si v srcu le tri,
z njim vedno gre ptičica — sreča,
v prebelem gre dnevú in v sanjah
kraj njega bedi — tilili . . .

Le vstani, zaspanček! — Demantov
naberí si — v srcu jih skrij!
In srečal boš ptičico — srečo,
ko v sinja nebesa škrjanec
po pesmi hiti — tilili . . .

Jos. Vandot.

